

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **I. S.**, státní příslušník Ukrajiny
bytem X
zastoupený advokátkou JUDr. et Mgr. Uljanou Bondarevskou
Kurivčakovou
se sídlem Praha 1, Pařížská 127/20

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců**
se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2022, č. j. MV-113038-5/SO-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 25. 5. 2022, č. j. OAM-21564-45/ZM-2021. Tímto rozhodnutím byla podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty.

II. Obsah žaloby

1. V podané žalobě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí trpí nezákonností spočívající v nesprávném vyhodnocení dokumentů o ubytování jím předložených. Uvedl, že podle § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců spočívá jedna z povinností žadatele o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v prokázání, že má na území České republiky zajištěno ubytování. Zákon o pobytu cizinců nestanoví žádná zvláštní pravidla pro posouzení, zda ubytovací vztah vzniklý na základě smluv specifikovaných v § 99 odst. 2 tohoto zákona dosud trvá, změnil se nebo zanikl. Pro vyhodnocení toho, zda žalobcův ubytovací vztah dosud trvá, je tudíž třeba vyjít z obecných předpisů soukromého práva (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015, č. j. 8 Azs 137/2015-40). Tvrdil, že v jeho případě se uplatnilo pravidlo zakotvené v § 2285 občanského zákoníku, a tedy že jeho nájemní vztah trval na základě autonomního projevu vůle vlastníka bytu smluvní vztah neukončit a fakticky v něm pokračovat.
2. Dále žalobce uvedl, že předložil úředně ověřené čestné prohlášení vlastníka bytové jednotky o tom, že mu poskytne ubytování. V této souvislosti žalobce poukázal na přítomnost úředně ověřeného čestného prohlášení ze dne 6. 2. 2021 ve spisovém materiálu, neboť toto čestné prohlášení bylo přílohou žádosti žalobce o zaměstnaneckou kartu ze dne 23. 3. 2020 (správně ze dne 23. 3. 2021). Podle předmětného čestného prohlášení učiněného spoluvlastníky bytové jednotky má žalobce zajištěno ubytování od 15. 2. 2021 do 15. 2. 2023 v bytě na adrese P. Žalobce namítal, že mu není jasné, z jakého důvodu byl tento doklad opominut, resp. k němu nebylo přihlíženo. Tvrdil, že doklad k zajištění ubytování nebyl předložen až v odvolacím řízení, jak se podává v napadeném rozhodnutí. Žalobce tento dodatek zaslal žalovanému toliko za účelem podpoření zmiňovaného čestného prohlášení.
3. Žalobce poukázal na § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, § 52 správního řádu a rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 9. 11. 2016, č. j. 45 A 28/2015-38, s tím, že správní orgán je odpovědný za řádné a úplné zjištění skutkového stavu, když zásada materiální pravdy není prolomena ustanoveními zákona o pobytu cizinců, neboť důkazní břemeno uložené cizinci v § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je omezeno jen na skutečnosti uváděné v pobytové žádosti.
4. Uzavřel, že správní orgány významně pochybily, poněvadž spolehlivě nezjistily skutečný stav věcí, čímž porušily řadu zásad správního řízení a dobré správy. Jedná se především o vadné a nedostatečné posouzení dokladů o zajištěném ubytování v rozporu se zásadou legitimního očekávání. Ve věci neexistují žádné objektivní důvody, které by mohly vést k neprodloužení doby platnosti žalobcovy zaměstnanecké karty, neboť v tomto směru nejsou naplněny žádné zákonné podmínky.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

5. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, neboť námitky žalobce se shodují s odvolacími námitkami, a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
6. Dále žalovaný uvedl, že podle § 44a odst. 9 ve spojení s § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je zákonnou náležitostí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty doklad o zajištění ubytování. Cizinec má povinnost mít při svém pobytu na území České republiky sjednáno ubytování, kde bude

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

pobývat. V projednávaném případě tak bylo povinností žalobce doložit doklad o ubytování, kterým by prokázal, že má na dobu předpokládaného pobytu na území zajištěné ubytování. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 9 A 85/2015-50. Žalobce v průběhu správního řízení doložil jako doklad o zajištění ubytování smlouvu o nájmu bytu uzavřenou dne 17. 11. 2020 mezi ním, paní O. K. a panem P. Z., jakožto vlastníkem bytu na adrese X, na dobu od 20. 11. 2020 do 19. 11. 2021 s možností prodloužení platnosti této smlouvy podle dohody mezi pronajímatelem a nájemcem. Tedy, sice byl doložen doklad o ubytování, který je specifikovaný v § 99 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, avšak doba uvedená smlouvou o nájmu v průběhu správního řízení uplynula, přičemž žalobce i přes výzvu správního orgánu I. stupně nepředložil aktuální doklad o zajištění ubytování s platností od 20. 11. 2021 nebo doklad o tom, že nájemní smlouva žalobce je stále v platnosti, anebo jiný doklad specifikovaný ve výzvě splňující požadavky § 31 odst. 5 zákona o pobytu cizinců.

7. K poukazu žalobce na použití § 2285 občanského zákoník v souvislosti s předloženou smlouvou o nájmu bytu ze dne 17. 11. 2020 žalovaný uvedl, že v daném případě byl žalobce vyzván k doložení aktuálního dokladu o zajištění ubytování na území České republiky po celou dobu předpokládaného pobytu na území, tedy k předložení dokladu, že právní vztah upravený původní smlouvou nadále trvá, anebo dokladu specifikovaného odkazem na § 31 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, neboť správní orgán I. stupně neměl informace, zdali žalobce (jakožto nájemce) pokračuje v užívání bytu po dobu alespoň tří měsíců po dni, kdy měl nájem bytu skončit, ani neměl informace o tom, zdali byl vyzván pronajímatelem v této době, aby byt opustil. V tomto případě nelze uplatnit domněnku, že byla mlčky obnovena smlouva o nájmu bytu ze dne 17. 11. 2020, neboť těmito informacemi disponoval žalobce (jakožto nájemce) a pan P. Z. (jakožto pronajímatel). K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2013, č. j. 6 As 95/2013-41, s tím, že v řízeních zahajovaných na návrh je především v zájmu účastníka řízení, aby předložil požadované doklady.
8. Za mylný označil žalovaný poukaz žalobce na přítomnost úředně ověřeného čestného prohlášení vlastníka bytu ze dne 6. 2. 2021 o poskytnutí ubytování žalobce ve spisovém materiálu o jeho žádosti, neboť takové prohlášení není součástí spisového materiálu a ani nebylo k dané žádosti doloženo, což je zřejmé ze sběrného archu spisového materiálu ke sp. zn. OAM-21564/ZM-2021. V průběhu řízení o žádosti žalobce byl žalobce 4x seznámen se spisovým materiálem, přičemž mohl vidět, z jakých podkladů bude správní orgán I. stupně vycházet, tedy že spisový materiál obsahuje v rámci dokladu o zajištění ubytování smlouvu o nájmu bytu ze dne 17. 11. 2020, doklad o stavu kontrolních měřičů ze dne 17. 11. 2020 a jednoduchý pokladní doklad ze dne 17. 11. 2020, načež při posledním využití práva seznámit se se spisovým materiálem dne 19. 4. 2022 mohl žalobce zjistit, že byl dne 21. 2. 2022 vyzván prostřednictvím zmocněné zástupkyně k odstranění vad žádosti, a to k doložení dokladu o zajištění ubytování, který nebyl ani po výzvě předložen. Pro úplnost žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí rovněž nestojí ani na žádném jiném podkladu, který by nebyl součástí spisu při seznámení se s podklady. Správní orgán I. stupně tudíž vydal napadené rozhodnutí na základě podkladů, které jsou prokazatelně součástí spisového materiálu, a výrok napadeného rozhodnutí tak má ve spisovém materiálu oporu. Pokud by správní orgán I. stupně disponoval dokladem prokazujícím zajištění ubytování žalobce, tak by k jeho předložení žalobce nevyzýval, přičemž správní orgán I. stupně disponoval platným dokladem o zajištění ubytování do doby platnosti uzavřené smlouvy o nájmu bytu, tedy do 19. 11. 2021.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

9. Dle žalovaného je zřejmé, že správnímu orgánu I. stupně se i přes skutečnost, že vyzval žalobce k předložení aktuálního dokladu o zajištění ubytování nebo dokladu o tom, že nájemní smlouva žalobce je stále v platnosti, anebo dokladu specifikovaného ve výzvě splňujícího požadavky § 31 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, nepodařilo z důvodu neposkytnutí součinnosti ze strany žalobce ověřit v souladu s § 3 správního řádu, že žalobce má na adrese P. i nadále zajištěné ubytování, čím byla v řízení o jeho žádosti prokázána existence skutečnosti, která naplňuje podmínku pro zamítnutí žádosti podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť ve stanovené lhůtě nebyl předložen doklad za účelem ověření údajů uvedených v této žádosti.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

10. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
11. Při ústním jednání konaném dne 15. 5. 2023 právní zástupce žalobce odkázal na podanou žalobu a zdůraznil, že čestné prohlášení je datováno dříve, než byla podána žádost o prodloužení doby trvání zaměstnanecké karty. Žalovaný se z nařízeného jednání omluvil a požádal, aby bylo jednáno bez jeho přítomnosti.
12. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
- Podle § 44a odst. 9 písm. a) zákona o pobytu cizinců platnost zaměstnanecké karty lze při splnění podmínek uvedených v § 42g odst. 2 písm. b) a c), § 42g odst. 3 nebo 4 opakovaně prodloužit na dobu, na kterou byla uzavřena pracovní smlouva nebo dohoda o pracovní činnosti, vždy však nejdéle na dobu 2 let; v případě cizince, kterému byla vydána zaměstnanecká karta podle § 42g odst. 3, se platnost zaměstnanecké karty prodlouží na dobu odpovídající době uvedené v rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání. Žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty se podává ministerstvu. K žádosti je cizinec povinen předložit náležitosti podle § 31 odst. 1 písm. a) a d).
 - Podle § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců k žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů je cizinec povinen předložit doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území.
 - Podle § 2285 občanského zákoníku pokračuje-li nájemce v užívání bytu po dobu alespoň tří měsíců po dni, kdy měl nájem bytu skončit, a pronajímatel nevyzve v této době nájemce, aby byt opustil, platí, že je nájem znovu ujednaný na tutéž dobu, na jakou byl ujednaný dříve, nejvýše ale na dobu dvou let; to neplatí, ujednají-li si strany něco jiného. Výzva vyžaduje písemnou formu.
13. Soud o podané žalobě uvážil následovně:
14. Podstata sporu mezi účastníky řízení spočívá v posouzení, zda žalobce v řízení o prodloužení doby trvání zaměstnanecké karty doložil podle § 44a odst. 9 ve spojení s § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců doklad o zajištění ubytování, či nikoliv.
15. Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným vyplynuly pro posouzení věci tyto rozhodné skutečnosti: Žádostí ze dne 23. 3. 2021 žalobce požádal o prodloužení doby trvání zaměstnanecké karty. K podané žádosti žalobce mj. přiložil „Smlouvu o nájmu bytu“ ze dne

17. 11. 2020 (dále jen „smlouva“), která byla uzavřena mezi P. Z. jako pronajímatelem a O. K. a žalobcem jako nájemci. Podle čl. II. odst. 1 smlouvy byla nájemní smlouva uzavřena na dobu určitou, a to od 20. 11. 2020 do 19. 11. 2021, s možností prodloužení platnosti této smlouvy dle dohody mezi pronajímatelem a nájemcem. Podle čl. II. odst. 2 smlouvy dohoda o prodloužení nájmu musí mít písemnou formu a musí být odsouhlasena oběma smluvními stranami. Výzvou k odstranění vad ze dne 21. 3. 2022, č. j. MV-60558-6/OAM-2021, která byla žalobci doručena prostřednictvím jeho právní zástupkyně dne 22. 3. 2022, byl žalobce vyzván, aby doložil doklad o zajištění ubytování. Ve výzvě prvostupňový správní orgán uvedl, že vadu náležitosti spatřuje v tom, že k žádosti byla doložena smlouva s platností od 20. 11. 2020 do 19. 11. 2021, která je v současné době neplatná. Vadu bylo možno dle prvostupňového orgánu odstranit tím, že žalobce doloží aktuální doklad o zajištění ubytování s platností od 20. 11. 2021 nebo doklad o tom, že nájemní smlouva je stále v platnosti. K odstranění vad žádosti správní orgán poskytl žalobci lhůtu 10 dnů ode dne doručení výzvy. Podle *„Protokolu o seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí“* ze dne 19. 4. 2022, č. j. OAM-21564-43/ZM-2021, se žalobce seznámil s materiály obsaženými ve spisu vedeném pod č. j. OAM-21564-43/ZM-2022, s tím že se ve věci vyjádří ve lhůtě 30 dnů. Dne 25. 5. 2022 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce 7. 6. 2022 odvolání, ke kterému mj. přiložil *„Dodatek k nájemní smlouvě“* ze dne 7. 11. 2021, podle kterého se pronájem prodlužuje o dva roky, tj. do 20. 11. 2023, a dále české prohlášení pronajímatele ze dne 6. 2. 2021, že žalobci poskytne ubytování na dobu od 15. 2. 2021 do 15. 2. 2023 (dále jen „čestné prohlášení“). O podaném odvolání bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím.

16. Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že tvrzení žalobce, podle kterého bylo čestné prohlášení přiloženo již k podané žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty, nemá podklad v předloženém spisovém materiálu. Z předloženého spisového materiálu vyplývá, že žalobce k žádosti předložil toliko smlouvu. Tato skutečnost vyplývá jednak z vlastních listin založených v předmětném správním spisu a jednak ze sběrného archu tohoto spisu. Ve sběrném archu je výslovně uvedeno, že byl předložen doklad o zajištění ubytování v počtu 5 listů, což odpovídá právě předložené smlouvě a jejím přílohám. Z předloženého správního spisu současně vyplývá, že byl prvostupňovým orgánem řádně veden a listiny tvořící spisový materiál byly řádně žurnalizovány. Předložený spisový materiál tak nezakládá jakýkoliv důvod domnívat se, že s ním bylo jakýmkoliv způsobem manipulováno.
17. Tvrzení, že k žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty žalobce přiložil rovněž čestné prohlášení, považuje soud za účelové. Předně žalobce toto své tvrzení soudu nedoložil žádnými podklady. Zejména však žalobci musela být skutečnost, že obsahem spisového materiálu není předmětné čestné prohlášení zřejmá z výzvy k odstranění vad ze dne 21. 3. 2022, č. j. MV-60558-6/OAM-2021. V uvedené výzvě prvostupňový správní orgán totiž vyzval žalobce k předložení dokladu o zajištění ubytování, když výslovně žalobci sdělil, že jím předložená smlouva měla platnost do 19. 11. 2021, respektive že v době vydání výzvy tato smlouva už nebyla platná. Uvedená výzva tedy konkrétně poukazuje na absenci aktuálního dokladu o zajištění ubytování. Nadto žalobce opakovaně (4x) nahlížel do spisového materiálu naposledy dne 19. 4. 2022, přičemž v žádném z protokolů nevznesl jakékoliv výtky vůči obsahu předloženého spisového materiálu nebo absenci jím předložených dokladů. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že ač žalobce věděl, respektive přinejmenším musel vědět o absenci čestného prohlášení ve spisovém materiálu, tuto skutečnost vůči správním orgánům uplatnil až v podaném odvolání, a to přestože žalobci

v uplatnění této skutečnosti, případně v opětovném předložení čestného prohlášení nic nebránilo.

18. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žalobce k žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty čestné prohlášení ze dne 6. 2. 2021 nepřiložil. Čestné prohlášení bylo žalobcem prvostupňovému orgánu předloženo až spolu s podaným odvoláním.
19. Námitku, podle které se v případě žalobce uplatnil § 2285 občanského zákoníku, tedy že došlo k automatickému prodloužení nájemního vztahu, neshledal soud oprávněnou. Ustanovení § 2285 občanského zákoníku připouští obnovení nájmu bytu za předpokladu, že si smluvní strany neujednaly něčeho jiného. V projednávaném případě se však smluvní strany dohodly jinak. Předmětná nájemní smlouvy dle čl. 2 odst. 1 umožňovala prodloužit platnost smlouvy, avšak toto prodloužení bylo čl. II. odst. 2 smlouvy výslovně vázáno na písemnou formu a souhlas obou smluvních stran. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že se § 2285 občanského zákoníku v projednávaném případě neuplatnil. Ostatně uvedené dokládá i smluvními stranami uzavřený dodatek k nájemní smlouvě ze dne 7. 11. 2021, který žalobce přiložil k podanému odvolání.
20. Bez ohledu na výše uvedené soud uvádí, že i kdyby se v projednávaném případě uplatnil § 2285 občanského zákoníku, bylo povinností žalobce skutečnost, že došlo k obnovení nájmu bytu dle § 2285 občanského zákoníku, prvostupňovému orgánu sdělit, tím spíše, že výzvou ze dne 21. 3. 2022, č. j. MV-60558-6/OAM-202, byl žalobce vyzván k doložení aktuálního dokladu o zajištění ubytování. Prvostupňovému orgánu skutečnost o obnovení nájemního vztahu nemohla být známa, když s informací o trvání nájemního vztahu jsou zpravidla obeznámeny pouze smluvní strany, tj. nájemce a pronajímatel. Tuto skutečnost pak prvostupňový orgán není oprávněn bez dalšího ani nikterak samostatně dovozovat.
21. K námitce žalobce, že § 52 správního řádu nevyvrací odpovědnost správního orgánu za řádně a úplně zjištěný skutkový stav, když zásadu materiální pravdy zákon o pobytu cizinců neprolamuje, soud uvádí, že správní řízení, a tedy i řízení o žádosti o prodloužení doby trvání zaměstnanecké karty, je ovládáno celou řadou zásad, nikoliv pouze zásadou materiální pravdy. Vedle zásady materiální pravdy se ve správním řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu uplatňuje i zásada koncentrace. Použití této zásady se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud, přičemž podle již ustálené judikatury (např. rozsudek ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009-60, ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 95/2015-36, a ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016-36) se tato zásada typicky uplatní právě v bytových věcech. Podstata zásady koncentrace spočívá v povinnosti žadatele tvrdit rozhodné skutečnosti a předkládat návrhy na provedení důkazů již v řízení před správním orgánem I. stupně. K novým skutečnostem a k návrhům na provedení důkazů uvedených v podaném odvolání, případně v odvolacím řízení se přihlédne jen tehdy, jde-li o skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.
22. V projednávaném případě prvostupňový orgán v řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby trvání zaměstnanecké karty nedisponoval aktuálním dokladem o zajištění ubytování žalobce, a proto výzvou ze dne 21. 3. 2022, č. j. MV-60558-6/OAM-2021, vyzval žalobce, aby tento doklad doložil. Žalobci přitom bylo sděleno, na základě jakých skutečností a důvodů bylo k výzvě správním orgánem přistoupeno a jakým způsobem má žalobce zjištěnou vadu odstranit. Současně byl žalobce poučen o následcích neuposlechnutí výzvy a neodstranění vad podané žádosti. Uvedená výzva prvostupňového správního orgánu je tak

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

zcela určitá, srozumitelná a nepřipouští žádné nejasnosti, pokud jde o doklad, který má žalobce doložit. Žalobce na uvedenou výzvu nikterak nereagoval, když mu současně nic nebránilo, aby prvostupňovému správnímu orgánu předložil čestné prohlášení nebo dodatek k nájemní smlouvě. Oba uvedené dokumenty totiž již v době vydání výzvy existovaly. Nereagoval-li žalobce na výzvu prvostupňového správního orgánu a nepředložil-li aktuální doklad o zajištění ubytování, přestože mu v tom nic nebránilo, nelze tuto skutečnost přičítat k tíži prvostupňového správního orgánu. Předložil-li uvedené doklady žalobce až spolu s odvoláním, nemohl již žalovaný k těmto dokladům podle § 82 odst. 4 správního řádu přihlížet. Vzhledem k výše uvedenému soud námitce žalobce nepřisvědčil

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

23. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
24. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 15. května 2023

Mgr. Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.